

ಯುವಜನತೆಗೆ ಆದರ್ಶ

ಡಾ. ವಸಂತ ಕುಮಾರ್

ಇಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಆದರ್ಶವೆಂಬ ಪದ ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದವಾಗಿ ಅಸಂಬದ್ಧವಾಗಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತಿರುವುದು. ಆದರ್ಶವೇ ಜೀವನದ ಗಂತವ್ಯವಲ್ಲ; ನಮ್ಮ ಜೀವನದ ಗುರಿಗೆ ಅದೊಂದು ದಾರಿ ಮತ್ತು ಯುವಕರು ಹೀರಬೇಕಾದ ಶಕ್ತಿಯ ಮೂಲ ಎಂದು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ಶ್ರೀ ವಸಂತಕುಮಾರ್ ಅವರು ಬೆಂಗಳೂರು ಗಾಂಧಿ ಕೃಷಿ ವಿಜ್ಞಾನ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ಸಂಖ್ಯಾಶಾಸ್ತ್ರ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿರುವರು.

ಆದರ್ಶ ಮತ್ತು ಗುರಿ

ಯುವಕರಿಗೆ ಆದರ್ಶ ಬೇಕೇ? ಆದರ್ಶ ಯುವಕರಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ? ನಮ್ಮ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಆದರ್ಶದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆಯೇ? ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಆದರ್ಶವೆಂದರೇನು? ಆದರ್ಶ ಎಂದರೆ ದಾರಿ. ದಾರಿ ಯಾವುದು ಎಂದು ಕೇಳಿದವರೇ ಇಲ್ಲ. ಮಾರ್ಗ ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಿರುವವರು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಇರುವರು. ಗುರಿ ಇಲ್ಲದೆ ದಾರಿ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ. ದಾರಿ ಯಾವುದು ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ, ನೀವು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು ಎಂದು ಕೇಳು ವರು. ಪ್ರಯಾಣಕ್ಕೆ ಟಿಕೆಟ್ ಕೇಳಿದರೆ, ನಿಮ್ಮ ನಿಲ್ದಾಣ ಯಾವುದೆಂದು ಕೂಡಲೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸುವರು. ಕೇವಲ ದಾರಿ ಎಂಬು ದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಗುರಿಗಾಗಿ ದಾರಿ ಇದೆ. ಗುರಿ ಎಂದರೆ ನಾವು ತಲುಪಬೇಕಾದ ಸ್ಥಳ. ಇದು ಒಂದು ಸ್ಥಿತಿಯೂ ಆಗ ಬಹುದು. ಗುರಿ ಯಾರಿಗಿಲ್ಲ? ಕೆಲವರ ಗುರಿ ಜ್ಞಾನಾರ್ಜನೆ, ಕೆಲವರ ಗುರಿ ಧನಾರ್ಜನೆ, ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರ ಗುರಿ ಕೀರ್ತಿ, ಇನ್ನು ಕೆಲವರ ಗುರಿ ಸೇವೆ. ಬಹು ಜನರ ಗುರಿ, ಅವರ ನಿತ್ಯಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸುಖ ಸಂತೋಷ ನೆಮ್ಮದಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು. ಬಹುಪಾಲು ಯುವಕ ಯುವತಿ ಯರ ಕನಸು, ವಿನೋದ ವಿಹಾರ ವೈಭೋಗಗಳಲ್ಲಿ ತೇಲಾಡುವುದು ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುವುದು. ಕನಸು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಇರುವುದು. ತಿರುಕನಿಗೂ ಕನಸಿದೆ, ರಾಜನಿಗೂ ಕನಸಿದೆ. ಕನಸನ್ನು ನನಸಾಗಿಸಿರುವ ವೀರರನ್ನೆಲ್ಲವೇ ನಾವು ಆಗಾಗ ಸ್ಮರಿಸುವುದು? ಕನಸು, ಆಸೆ, ಇಚ್ಛೆ, ಅಪೇಕ್ಷೆ, ಹಂಬಲ, ವ್ಯಾಕುಲತೆ ಇವೆಲ್ಲ ಗುರಿಯ ಹಲವು ರೂಪಗಳು. ಗುರಿಯ ಆವ

ನಮ್ಮ ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ ಜೀವನದ ಜೀವಾಳ ಆದರ್ಶದಲ್ಲಿದೆ... ಆದರ್ಶವೇ ನಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಓತಪ್ರೋತವಾಗಿರುವುದು.

—ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದ

ಶೃಕತೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಇರುವುದು. ಗುರಿ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾವು ಸೇರುವುದಾದರೂ ಎಲ್ಲಿಗೆ? ನಾವು ಇರುವ ಕಡೆಯೇ ಇರಬೇಕಾಗುವುದು. ಇದು, ನಾವು ಎಷ್ಟೇ ಇಚ್ಛೆ ಪಟ್ಟರೂ, ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಯಾವುದೋ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಅಥವಾ ಶಕ್ತಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ಇರಗೊಡದೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ ನೂಕುತ್ತಿರುವುದು.

ಎರಡು ಬಗೆಯ ಗುರಿಗಳು

ಗುರಿಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಎರಡು ಬಗೆ—ಒಂದು ಸದ್ಯದ ಗುರಿ, ಇನ್ನೊಂದು ದೂರದ ಗುರಿ. ಸದ್ಯದ ಗುರಿ ನಾಳೆಯ ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನೆದುರಿಸುವುದು, ದೂರದ ಗುರಿ ಪದವೀಧರರಾಗುವುದು. ಇಂದಿನ ಗುರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಪೂರೈಸುವುದಾಗಿರಬಹುದು, ದೂರದ ಗುರಿ ಅಮೆರಿಕ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಡಾಲರುಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ನೆಲಸುವುದಾಗಿರಬಹುದು. ಸಾಮಾನ್ಯರ ಗುರಿ ನಾಳೆಯ ಖರ್ಚಿಗೆ ಹಣ ಹೊಂದಿಸುವುದು, ಸುಮಾರು ಅಂಕಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿರುವ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ವಿದೇಶಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಲು ಬ್ಯಾಂಕಿಗೆ ಹಣ ತುಂಬಲು ಸಾಲ ತರುವುದಾಗಿರಬಹುದು. ಅವರ ದೂರದ ಗುರಿ, ಮಕ್ಕಳು ಅಲ್ಲಿ ತಳವೂರಿದ ಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಬರುವ ಹಣದಿಂದ ತಮ್ಮ ಜೀವನದ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಉತ್ತಮಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಾಗಿರಬಹುದು. ಸದ್ಯದ ಗುರಿ ಜೈಲಿನಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಾಗಿರಬಹುದು, ದೂರದ ಗುರಿ ಭಾರಿ ದರೋಡೆ ಮಾಡುವುದಾಗಿರಬಹುದು. ಈಗಿನ ಗುರಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಕಾಡುತ್ತಿರುವ ಆಶಾಂತಿಯಿಂದ ಪಾರಾಗಲು ಯಾವುದಾದರೂ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದು, ಯೋಗಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವುದು ಆಗಿರಬಹುದು. ದೂರದ ಗುರಿ ಚರಕಾಲ ಶಾಂತಿ

ಯನ್ನನುಭವಿಸುವುದಾಗಿರಬಹುದು. ಹೀಗೆ ಸದ್ಯದ, ದೂರದ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ. ಸದ್ಯದ ಗುರಿಗೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ವಾದ ದಾರಿ ಇಲ್ಲ. ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಸದ್ಯದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸಬೇಕಾಗುವುದು. ದೂರದ ಗುರಿ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಸೇರಲು ನಾವು ಪಡುವ ಶ್ರಮ, ನಮ್ಮ ಜೀವನಕ್ರಮ ಮತ್ತು ಜೀವನದ ಮಟ್ಟವನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವುದು. ವರ್ಷವಿಡೀ ವಿನೋದ ವಿಹಾರಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದು, ನಾಳೆ ಬರೆಯಬೇಕಾಗಿರುವ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಘೇಲಾಗದೆ ಇರಲು ಕನಿಷ್ಠಾಂಶ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೇಗೋ ಬರೆದು ಪೂರೈಸುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೂ, ರ್ಯಾಂಕ್ ಗಳಿಸುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೂ ನಿತ್ಯಜೀವನದ ಅಭ್ಯಾಸಗಳಲ್ಲಿ ಅಗಾಧವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿರುವುದು. ಒಬ್ಬನ ಮನಸ್ಸು ವ್ಯಾಸಂಗದಿಂದ ದೂರವಿರುವುದು, ಇನ್ನೊಬ್ಬನ ಮನಸ್ಸು ಅದರ ಮೇಲೆ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತವಾಗಿರುವುದು. ಪ್ರತಿನಿತ್ಯ ನಿಗದಿತ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಂದಿನ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವೆವು ಎಂದು ಸಂದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ರ್ಯಾಂಕ್ ಪಡೆದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಹೇಳುವುದನ್ನು ನಾವು ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ಕೇಳಿಲ್ಲವೇ? ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಪಠ್ಯದ ವಿಷಯ ಬಿಟ್ಟು ಮಿಕ್ಕಲ್ಲವೂ ಇರುವುದು. ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನಶೇಖರವಾಗುತ್ತಿರುವುದು. ಇವನ ಜೀವನದ ಮಟ್ಟ ಮತ್ತೊಬ್ಬನದ್ದಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಗುರಿಯಲ್ಲಿ ತರತಮ

ಗುರಿಗಳು ವಿವಿಧ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಗುರಿ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದಷ್ಟೂ ಅದನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವವರ ಜೀವನದ ಮಟ್ಟ ಮೇಲಾಗುವುದು. ಕೀಳು ಮಟ್ಟದ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವವರ ಜೀವನ ಕೀಳಾಗುವುದನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ನೋಡಿರುವರು. ಯಾರು ಉತ್ತಮ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವರೋ ಅವರು ಅದರ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಪಡೆಯುವರು ಮತ್ತು ಅವರ ಮೂಲಕ ಇತರರಿಗೂ ಅದು ತಲಪುವುದು. ಯಾರು ಹೀನ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಲೆತ್ತಿಸುವರೋ ಅವರು ದುಃಖ ಸಂಕಟಗಳಿಗೆ ತುತ್ತಾಗುವರು, ಮತ್ತು ಅದು ಅವರಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟವರನ್ನೂ ಕಬಳಿಸುವುದು. ಇಲ್ಲಿ, ಯೋಗ್ಯವಾದ ಗುರಿ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸುವೆವು.

ಗುರಿಯಂತೆ ದಾರಿ

ಗುರಿ ಎಂತಹುದೋ ದಾರಿ ಅಂತಹುದು. ಗುರಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ದಾರಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಮೊದಲು ಒಂದು ಗುರಿಯನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು; ನಂತರ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ದಾರಿ ಅಥವಾ ಆದರ್ಶವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಗುರಿಯು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಸ್ವಭಾವ ಅಭಿರುಚಿಗೆ ತಕ್ಕಂತಿರುವುದು. ಕೆಲವರು ಅದನ್ನು ಬೇಗನೆ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿಯೆ ಆರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವರು, ಕೆಲವರು ನಂತರ ಆರಿಸುವರು. ಇದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸಣ್ಣ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಗುವುದರಿಂದ ಇದಕ್ಕೆ

ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವಿಷಯಗಳು ಯುವಕರನ್ನು ಕುರಿತಾಗಿವೆ. ಗುರಿ ಎಲ್ಲರ ಜೀವನಕ್ಕೂ ಇದೆ, ಎಲ್ಲರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಇದೆ. ಇದು ಅನೇಕ ವೇಳೆ ಗುರುಹಿರಿಯರಿಂದ, ಸ್ನೇಹಿತರಿಂದ, ಪುಸ್ತಕಗಳಿಂದ ಅಥವಾ ಮತ್ತಾವುದರಿಂದಲೋ ನಮಗೆ ಸಲಹೆಯಂತೆ ಬರಬಹುದು. ಅದು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ಜಾಗೃತಗೊಳಿಸುವುದು, ಅಷ್ಟೇ. ಯಾವುದನ್ನು ನಾವು ಆದರ್ಶ ಎಂದು ಕರೆಯುವೆವೋ ಅದು ಹಿಂದಿನಿಂದ ನಮ್ಮವರು ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಗುರಿಗೆ ಹಾಕಿರುವ ಮಾರ್ಗವಷ್ಟೆ. ಹಿಂದೆ ಯಾರೂ ಕೇಳಿರದ ಕಂಡಿರದ ಗುರಿಯನ್ನು ನಾವು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಮಾರ್ಗವನ್ನೂ ನಾವು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬೇಕಾಗುವುದು. ಇದು, ಈಗ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಾರಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿರುವ biotechnology ಮತ್ತು bioinformatics coursesಗಳಿಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಂತೆ.

ಒಳ್ಳೆಯ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಗಮನವಿಟ್ಟು, ನೋಡಿ ಅವನನ್ನು ಅನುಸರಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ. ಕೆಟ್ಟ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನೂ ನೋಡಿ, ಆದರೆ ಗಮನವಿಟ್ಟು ನಿಮ್ಮ ಕಡೆ ನೋಡಿ.

—ಕನ್ಫೂಸಿಯಸ್ (Confucius)

ಗುರಿ ಎನ್ನುವುದು ಒಂದು ಸ್ಥಿತಿ ಅಥವಾ ಘಟ್ಟವಾದರೆ, ಆದರ್ಶ ಒಂದು ದಾರಿ ಅಥವಾ ಗುಣಗಳು ಅಥವಾ ತತ್ತ್ವ ಅಥವಾ ಅವನ್ನು ಪಡೆದಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಅಥವಾ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಆಗಬಹುದು. ನಾವು body builder ಆಗಬೇಕಾದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಅಂಗಸಾಧನೆ ಮಾಡಬೇಕು, ಸೂಕ್ತವಾದ ಆಹಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಜತೆಗೆ, ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಪರಿಣತರಾದವರ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಪಡೆಯಬೇಕು. ಇದಲ್ಲದೆ ಆದರ್ಶ ಅಂಗಸಾಧ್ಯವೆಷ್ಟು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಚಿತ್ರವೆಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕು. ಈ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ನಿಜವಾಗಿ ಕಂಡಿರಬಹುದು ಅಥವಾ ಅವರ ಚಿತ್ರವನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರಂತಾಗಲು ಪ್ರೇರಿತರಾಗಬಹುದು. ಈ ವ್ಯಕ್ತಿ ಅವರ ಗುರುವೂ ಆಗಿರಬಹುದು. ಕರ್ನಾಟಕದ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಗಾಯಕರಾದ ಪಂಡಿತ ಭೀಮಸೇನ ಜೋಷಿಯವರು ಉಸ್ತಾದ್ ಅಬ್ದುಲ್ ಕರೀಂ ಖಾನರ ಗಾನಮುದ್ರಿಕೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಂಗೀತಕ್ಕೆ ಮಾರುಹೋದ ರಂತೆ. ನಂತರ ಅವರ ಗುರುಗಳಾದವರು ಕರೀಂಖಾನರ ಶಿಷ್ಯರಾದ ಸವಾಯ್ ಗಂಧರ್ವರು.

ಯುವಕರು ಮತ್ತು ಆದರ್ಶ

ಆದರ್ಶವನ್ನು ಹಿರಿಯರು ಯುವಕರ ಮುಂದೆ ಇಡುವರು. ಅನೇಕ ಯುವಕರು ಇದನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುವರು. ಇದು ಎಲ್ಲ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಹೀಗೆಯೇ ನಡೆದಿರುವುದು. ಆದರ್ಶದ ಅಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಆರೋಗ್ಯ, ಬಲವಾದ ದೇಹ ಮತ್ತು ದೃಢವಾದ ಮನಸ್ಸು ಬೇಕಾಗುವುದು. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಯುವಕರಿಗೆ ಇರುವುದು.

ಯುವಕರಿಗೆ ಮುಂದಿರುವ ಕಾಲ ಕಳೆದಿರುವ ಕಾಲಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವುದು. ಹೊಸ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ಉತ್ಸಾಹ, ಹೊಸ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ವಭಾವ, ಹೊಸ ಜೀವನದ ಹೊಣೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿ ಇವೆಲ್ಲ ಯುವಕರಿಗೆ ಇರುವವು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಆದರ್ಶದ ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಅನುಕೂಲಗಳಿರುವವು.

ದಾರಿಯೇ ಗುರಿಯಲ್ಲ

ನಾವು ಯಾವಾಗಲೂ ಸದೃಶ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನೇ ಗುರಿಯಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ನಾವು ಏನನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ವಿಶಾಲವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಆಳ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವುದನ್ನೂ ಸರಿ ಯಾಗಿ ತಿಳಿಯದೆ, ಸಂಶಯದಲ್ಲಿ ತೊಳಲಾಡುವವು; ಜೀವನಕ್ಕೆ ಒಂದು ಅರ್ಥವಿದೆಯೇ ಎಂದು ಸೋಜಿಗ ಪಡುವವು; ಎಲ್ಲ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನೂ ಅನುಮಾನಿಸುವವು. ಜೀವನ ಬರಡಾಗುವುದು. ಇದು ಬುದ್ಧಿವಂತರನ್ನೂ ಕಾಡುವುದು. ಐಶ್ವರ್ಯ, ಅಧಿಕಾರ, ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆ, ಪ್ರತಿಭೆ ಎಲ್ಲ ಇದ್ದರೂ ಅಶಾಂತಿಯಿಂದ ನರಳುವವರನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೀರೇ? ಇದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ, ಅವರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಉದಾತ್ತವಾದ ಗುರಿ ಇಲ್ಲದಿರುವುದು, ಹಾಗೂ ಯಾವುದೋ ದಾರಿಯನ್ನೇ ಗುರಿ ಎಂದು ನಂಬಿರುವುದು. ಅದು ಕೈ ಕೊಟ್ಟಾಗ ಅವರು ಹತಾಶರಾಗುವರು. ಧನ ಸಂಪಾದನೆ ಅಥವಾ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಗಳಿಸುವುದು ಒಂದು ದಾರಿಯೇ ಹೊರತು ಗುರಿಯಲ್ಲ. ಪಾಂಡಿತ್ಯ ಒಂದು ಮಾರ್ಗ ಆದರೆ ಗುರಿಯಾಗಿ ಬಾರದು. ಹಣಕ್ಕೆ, ಪಾಂಡಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸ್ಥಾನವಿದೆ, ಉದ್ದೇಶವಿದೆ. ಹಣದಿಂದ ಕೆಲವು ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು. ಪಾಂಡಿತ್ಯದಿಂದ ಜ್ಞಾನಾರ್ಜನೆಯಾಗುವುದು. ಹಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸಾರೋದ್ದಾರವಾಗಿ ತಿಳಿಯಬಹುದು. ಇದು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಸಮಾಜದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ನಿಜ.

ಅನೇಕ ವೇಳೆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ, ವಿಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ Ph.D. ಮಾಡುತ್ತಿರುವವರನ್ನು ನಾವು ಊಟಮಾಡುವುದು ಎತಕ್ಕೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ, ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ, ಅಥವಾ ಬದುಕುವುದಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ಹಸಿವಿನಿಂದ ಪಾರಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಎನ್ನುವುದೇ ಉತ್ತರವಾಗಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ಭಾರತದಂತಹ ಬಡ ಹಾಗೂ ಅತಿ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನುಳ್ಳ, ಅಲ್ಪ ಸಂಖ್ಯೆಯ ವಿದ್ಯಾವಂತರಿರುವ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರವೆಂದೇ ನಾವು ಭಾವಿಸಬೇಕು. ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರ, ನಾವು ಆಹಾರವನ್ನು ಸೇವಿಸುವುದು ದೇಹದ ಪೋಷಣೆಗಾಗಿ, ಉದರ ಪೋಷಣೆಗಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ದೇಹಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಪೌಷ್ಟಿಕಾಂಶಗಳು ಆಹಾರದ ಮೂಲಕ ಬರುತ್ತವೆ. ಇದರಿಂದ ನಾವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬಹುದು, ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಬಹುದು. ಊಟ ಮಾಡುವುದು ದಾರಿಯೇ ಹೊರತು

ಗುರಿಯಲ್ಲ! ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಗುರಿ ಜ್ಞಾನಾರ್ಜನೆಯಲ್ಲವೇ? ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವೇ ಗುರಿಯಲ್ಲ. ವಿಜ್ಞಾನದ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ಕಲಿಯಬೇಕಾದುದು ಬಾಹ್ಯ ಪ್ರಕೃತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಸತ್ಯಗಳನ್ನು. ಆಹಾರ ಸೇವನೆಯ ಸತ್ಯಾಂಶವನ್ನು ತಿಳಿಸಲೆಂದೇ ಮೇಲಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದು. ಕೆಲವರು ಭಗವದ್ಗೀತೆ, ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳನ್ನು ಓದುವುದೇ ಗುರಿ ಎಂದು ಭಾವಿಸುವರು. ಒಮ್ಮೆ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಶಿಷ್ಯರೊಬ್ಬರು ಉಪನಿಷತ್ತಿನ ಅಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿ ಮಗ್ನರಾಗಿದ್ದರು. ಆಗ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು, “ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳು ಹೇಳುವುದೇನು? ಬ್ರಹ್ಮ ಸತ್ಯ, ಜಗತ್ತು ಮಿಥ್ಯೆ ಎಂದಲ್ಲವೇ? ತತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಮೇಲೆ ಅದರ ಸತ್ಯವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಲು ಬೇಕಾದ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡು. ಸುಮ್ಮನೆ ಅದನ್ನೇ ಓದುತ್ತಿದ್ದರೆ ಪ್ರಯೋಜನವೇನು?” ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಿದರು. ನಾವು ದಾರಿಯನ್ನೇ ಗುರಿ ಎಂದು ಭಾವಿಸಬಾರದು. ಯುವಕರು, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಯೋಗ್ಯವಾದ ಗುರಿಯನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಜ್ಞಾನದ ಹಂಬಲವೇ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೆ ನಿಜವಾದ ಬೆಂಬಲ.

ಗುರಿಯ ಆಯ್ಕೆ

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಗುರಿ, ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅವರ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಜ್ಞಾನಾರ್ಜನೆಯಾಗಿರಬೇಕು. ಇದು ಉದಾತ್ತವಾದ ಗುರಿ. ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಪಾಸಾಗುವುದು ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಉದ್ದೇಶ. ಕೇವಲ ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ವ್ಯಾಸಂಗದ ಮೇಲೆ ಕಳೆಯುವ ಕಾಲ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ. ಇತರ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳ ಮೇಲೆ ಅವರ ಗಮನ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವುದು. ಹೀಗಾಗಿ ವ್ಯಾಸಂಗದ ವಿಷಯ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ದೂರವಿರುವುದು. ಇತರ ವಿಷಯಗಳು ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನ ಬಹುಭಾಗವನ್ನು ವ್ಯಾಪಿಸಿರುವವು. ಇವು ಏಕಾಗ್ರತೆಗೆ ಭಂಗ ತರುವುದರಿಂದ ಅವರ ಮನಸ್ಸು ವ್ಯಾಸಂಗದ ವಿಷಯದ ಅಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾರು ಜ್ಞಾನಾಪೇಕ್ಷಿಗಳೋ ಅವರು ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ ಅಂಕಗಳನ್ನು ಗಳಿಸುವರು. ಯಾರು ಕೇವಲ ಪರೀಕ್ಷೆಗಾಗಿ ಓದುವರೋ ಅವರು ಉತ್ತಮ ಅಂಕಗಳನ್ನು ಗಳಿಸಿದರೂ ಅವರಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನಶೇಖರವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂತಹವರ ಜ್ಞಾನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ—ಅದನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿ ನಿಜಜೀವನದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಇಂತಹವರು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಕೆಡಿಸಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಜನೆಯಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೂ ತೊಂದರೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವರು. ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಇವರಿಂದಾಗುವ ಹಾನಿ ಇನ್ನೂ ಅಧಿಕ. ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಕಾರ್ಯದ ಮಟ್ಟವೇ ಇವರಿಂದಾಗಿ ಕೆಳಗಿಳಿಯುವುದು. ಯೋಗ್ಯ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದವರ ಜೀವನ ಅಗ್ಗವಾಗುವುದು; ಅವರಿಂದ ಯೋಗ್ಯರ

ಜೀವನವೂ ಬಾಧಿತವಾಗುವುದು.

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನಾರ್ಜನೆ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ಗುರಿ ಎಂಬುದೇನೂ ನಿಜ. ಇದು ಕೆಲವರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇಡೀ ಜೀವನದ ಗುರಿಯಾಗಬಹುದು. ಆದರೆ ಶಾಲಾವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಕಾಲ ಕಡಿಮೆ. ಅದು ಸುಮಾರು ೨೫-೩೦ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಮುಗಿದು ಹೋಗುವುದು. ನಂತರದ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯ ಗುರಿ ಮತ್ತು ಸೂಕ್ತ ಆದರ್ಶಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವುದು. ಅದು ಸ್ವತಂತ್ರ ಜೀವನವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವ, ಆಸೆಗಳು ಚಿಗುರುವ, ಅಭೀಷ್ಟೆಗಳನ್ನು ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ, ಮತ್ತು ಜೀವನ ಕವಲೊಡೆಯುವ ಕಾಲ. ಆಗ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ನಿರ್ಣಯವೇ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಜೀವನದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವುದು.

ಯೌವನದಲ್ಲಿ ನಾವು ಎಂತಹ ಗುರಿಯನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು? ಇದು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಅಭಿರುಚಿ, ಸಂಸ್ಕಾರ, ಸನ್ನಿವೇಶ, ಅನುಭವಗಳಿಗೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿರುವುದು. ಇದರಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿರುವುದು. ಇತರರು ಅದನ್ನು ಯಾರ ಮೇಲೂ ಹೇರಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆಪ್ತರು, ಇಷ್ಟರು, ಮಿತ್ರರು, ಹಿರಿಯರು, ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳು, ಗುರುಗಳು ಅಥವಾ ಇವರ ಜೀವನ ಮತ್ತು ಅನುಭವ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ನೀಡಬಹುದು. ಪ್ರಪಂಚದ ಘಟನೆಗಳೂ ಪ್ರಭಾವವನ್ನುಂಟುಮಾಡಬಹುದು. ಇದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಸೂತ್ರವಾಗಲಿ, ನಿಯಮವಾಗಲಿ ಇಲ್ಲ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ, ಒಂದು ಉದ್ದೇಶ ಅಥವಾ ಗುರಿ ಸಾರ್ಥಕವಾದುದಾದರೆ, ಅದು ಮತ್ತೊಂದು ಸಾರ್ಥಕವಾದ ಗುರಿಗೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಕೊಂಡೊಯ್ಯುವುದು, ಸಂದೇಹದ ಕತ್ತಲು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಜ್ಞಾನದ ಬೆಳಕು ಮೂಡುವುದು. ಕ್ಷೋಭೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಶಾಂತಿ ಉದಯಿಸುವುದು. ಜೀವನ ಸರಳವಾಗಿ, ಉಪಯೋಗಕರವಾಗುವುದು. ಅಂತಹವರಿಂದ ಇತರರಿಗೆ ತೊಂದರೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದು. ಇದು ಪೌಷ್ಟಿಕಾಂಶ ಅಧಿಕವಾಗಿರುವ ಆಹಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಂತೆ. ಅಂತಹ ಆಹಾರವನ್ನು ಸೇವಿಸಿದಂತೆ ಆರೋಗ್ಯ ಉತ್ತಮವಾಗುವುದು. ಶಕ್ತಿ ಹೆಚ್ಚುವುದು. ನಾವು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಗುರಿ ಬಹಳ ಮೇಲಿದ್ದರೆ ನಾವು ಅದನ್ನು ಮುಟ್ಟಲಾರವು. ಅದರಿಂದ ನಮಗೆ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಅದು ನಮಗಿಂತ ಕೆಳಮಟ್ಟದಲ್ಲಿದ್ದರೆ, ಆಗ ನಾವು ಮೇಲೇರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ, ಅದರಿಂದಲೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಅದು ನಮ್ಮ ಯೋಗ್ಯತೆಗಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೇಲಿದ್ದು ನಮಗೆ ಎಟುಕುವಂತಿರಬೇಕು.

ಗುರಿಯೆಡೆಗೆ ಪಯಣ

ನಮಗೆ ಯೋಗ್ಯವೆನಿಸಿದ, ಸೂಕ್ತವಾದ ಗುರಿಯನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ತಲುಪಬೇಕೆನ್ನುವುದನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಬೇಕು. ಗುರಿ ದೂರದಲ್ಲಿರುವುದು. ನಮ್ಮ ಜೀವನ ಅದರಡೆಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುವುದು. ಗುರಿಯಲ್ಲದೆ ಮಾಡುವ ಪ್ರಯಾಣ ವ್ಯರ್ಥವಾಗುವುದು. ಗೊತ್ತು, ಗುರಿ ಇಲ್ಲದ

ಜೀವನಕ್ಕೆ ಬೆಲೆ ಇಲ್ಲ. ಗೊತ್ತಾದ ಗುರಿಯುಳ್ಳ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಒಂದು ಅರ್ಥವಿರುವುದು. ಅದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಸಾರ್ಥಕತೆ ಬರುವುದು. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುವವರಿಗೆ, ಅಥವಾ ಪರಿಚಯವಿಲ್ಲದ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುವವರಿಗೆ ದಿಕ್ಕೂಚಿ ಅಥವಾ ನಕ್ಷೆಯ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇರುವುದು. ನಮ್ಮ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಗುರಿಯೇ ದಿಕ್ಕೂಚಿ.

ನಮ್ಮ ಗುರಿಯನ್ನು ಸದಾ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಡಬೇಕು. ಅದು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತೊಡಗಿಸಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಗುರಿಯಿಂದ ವಿಚಲಿತವಾಗಿ ಬಾರದು. ಅದರಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವಿರಬೇಕು. ಗುರಿಗೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಕೊಂಡೊಯ್ಯುವ ದಾರಿಗಳೇ, ವಿಧಾನಗಳೇ ಆದರ್ಶಗಳು ಎಂಬುವು. ಆದರ್ಶಗಳ ಅನುಷ್ಠಾನದಿಂದ ನಾವು ಗುರಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟುವೆವು. ನಮ್ಮ ಆದರ್ಶಗಳು ಮತ್ತು ಗುರಿಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಮೆಲುಕು ಹಾಕುತ್ತಿರಬೇಕು. ಅವನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಲು ಬೇಕಾದ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಇದು ಪ್ರಯಾಸಕರವೇನೂ ನಿಜ. ಸಾಧನೆಯ ಬೆಲೆ ಕೊಡದೆ ಫಲ ಸಿಗದು. ಇದು, ನಾವು ಒಂದು courseಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡರೆ ಅದರ ವಿಷಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಯೋಚಿಸುವಂತೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಪ್ರಸ್ತುತಗಳನ್ನು ಸಾಧನ ಸಲಕರಣೆಗಳನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ, ವಿಷಯ ನೀರಸವಾದರೂ, ಕಠಿಣವಾದರೂ ಬಿಡದೆ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವಂತೆ.

ಪೂರ್ವ ಸಿದ್ಧತೆ

ನಮ್ಮ ಗುರಿಯ ಕಡೆಗೆ ನಾವು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ನೆಗೆಯಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕ್ರಮೇಣ, ಹಂತಹಂತವಾಗಿ ಅದರಡೆಗೆ ಸಾಗಬೇಕು. ಗುರಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ವಿಚಕ್ಷಣೆಯಿಂದ ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಾವು ಸೇರಬೇಕಾದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ದಾರಿಯನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಿದಂತೆ ಇದು. ಈ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ನಾವು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಆಣೆ ಮಾಡಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಗುರಿ ಅಧ್ಯಾತ್ಮಿಕವಾಗಿರಬಹುದು ಅಥವಾ ಲೌಕಿಕವಾಗಿರಬಹುದು. ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ನಾವು ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇದು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಆಣೆ ಮಾಡುವುದು. ಗುರಿಯ ಸಾಧನೆಗೆ ನಾವು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುವುದನ್ನು ಆದರ್ಶಗಳು ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿ ಸೂಚಿಸುವವು. ಇವನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವುದು ಮುಖ್ಯ. ಕೆಲವು ವೇಳೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಆದರ್ಶದ ಸಲಹೆಯನ್ನಿತ್ತಾಗ, ನಾವು ಅದಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯರಲ್ಲವೆಂದು ನಿರಾಕರಿಸುವೆವು. ಅದನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೂ ನಾವು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಆಗಲೇ ನಮ್ಮ ಯೋಗ್ಯತೆಯ ಪರಿಚಯ ನಮಗಾಗುವುದು. ಯಾವ ಯೋಗ್ಯತೆಯೂ ಇಲ್ಲದವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ಶಕ್ತಿ ಇರುವುದು. ಅದನ್ನು ನಮ್ಮ ಗುರಿಯತ್ತ ಸಾಗುವುದಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿಸಬೇಕು. ಆ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಜಾಗೃತಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮಾಡುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನೇ ಸಾಧನೆ ಎಂದು ಕರೆಯುವುದು. (ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತದೆ.)